

Книга Даниїла - Номер сто вісімдесят вісім

Від Рафії до Паніону: розкриття пророчого значення давніх битв

Jeff Pippenger

2024-04-18

Битва при Рафії та битва при Паніоні — це дві окремі історичні події, що відбулися в різні періоди й у різних контекстах, але обидві мають значення в історії стародавньої Юдеї та прилеглих регіонів. Битва при Рафії відбулася у 217 році до н. е. Битва при Паніоні сталася у 200 році до н. е. між Селевкідським царством (цар півночі) та Птолемеївським царством (цар півдня). Ці дві битви згадані у віршах 11–15 одинадцятого розділу книги Даниїла. Ці дві битви передували повстанню Маккавеїв у 167 році до н. е.

Битва при Паніумі отримала свою назву від розташованого поблизу географічного об'єкта — гори Паніум, де відбувся конфлікт. Назва «Паніум» походить від грецького бога Пана, на честь якого там було присвячено храм. Місцевість була відома як Паніум через її пов'язаність із вшануванням Пана. Храмований комплекс часто називали Святилищем Пана, підкреслюючи його роль як місця релігійної відданості та поклоніння богові Пану. Термін «Німфеум» означає монумент або святилище, присвячене водяним німфам у давньогрецькій та давньоримській релігії. Храмований комплекс у Паніумі включав грот і природне джерело, у яких, як вважалося, мешкали німфи, тож інколи його називали Німфеумом Паніуму.

Після того, як місто було відбудоване та розширене Іродом Філіпом, сином Ірода Великого, воно було відоме як Кесарія Філіпова на честь римського імператора Цезаря Августа та самого Ірода Філіпа. Храмований комплекс був важливим релігійним центром у цьому місті.

За правління імператора Августа храм було переосвячено або перейменовано на честь Августа, що відображало імператорський культ та інтеграцію римських релігійних практик у місцевий релігійний ландшафт. Місцевість поблизу давнього міста Кесарії Філіппової, де розташовувався храм Пана, іноді називали «Брами пекла» або «Брами Аїду».

У віршах шістнадцятому — дев'ятнадцятому одинадцятого розділу книги Даниїла представлені три географічні області завоювань, які поганський Рим мав підкорити, щоб утвердитися як четверте царство біблійного пророцтва і як цар півночі в цьому розділі. У шістнадцятому вірші римський полководець Помпей визначений як той, хто завоював Сирію в 65 р. до н. е., а потім Єрусалим у 63 р. до н. е. Вірші сімнадцятий — дев'ятнадцятий ідентифікують завоювання Єгипту Юлієм Цезарем як третю з трьох перешкод. Битва при Акції в 31 р. до н. е. позначає початок трьохсот шістдесяти років, протягом яких поганський Рим панував би безроздільно у виконання двадцять четвертого вірша одинадцятого розділу книги Даниїла.

У двадцятому вірші позначено правління Августа Цезаря, і в той час народився Ісус. Далі у двадцять першому й двадцять другому віршах визначено правління лихого Тиберія Цезаря, що тим самим позначає розп'яття Христа. У двадцять третьому вірші позначено союз із

язичницьким Римом, до якого вступили юдеї-макавеї, і таким чином перебіг історії, що розпочався в одинадцятому вірші, зупиняється, а історичний виклад повертається до періоду 161–158 рр. до н. е.

Двадцять третій вірш представляє рід Маккавеїв, і хоча він не подає всіх подробиць їхньої пророчої лінії, це роблять історичні записи. У 217 р. до н. е. відбулася битва при Рафії, і після цього Єгипет залишився вразливим через малолітнього царя. Коли селевкідські та грецькі царі у 200 р. до н. е. планували, як упоратися з малолітнім царем, Рим втрутився в історію й став захисником єгипетського малолітнього царя. Того ж року відбулася битва при Паніумі. А в 167 р. до н. е. розпочалася партизанська війна Маккавеїв.

Маккавейське повстання почалося в Модіїні 167 року до н. е. і полягало в тому, що Маккавеї не лише воювали проти Держави Селевкідів, а й виступали проти юдеїв, яких вони вважали союзниками селевкідів. Повстання було релігійно вмотивованим і велося проти внутрішнього й зовнішнього ворога. У 164 році до н. е. Маккавеї повторно освятили Храм, і цю подію вшановує єврейське свято Ханука. Того ж року помер сумнозвісний Антіох Епіфан. Потім у 161–158 рр. до н. е. «союз» із двадцять третього вірша уклали з Римом.

Єдине пряме посилання на Маккавеїв, їхнє повстання та їхній союз із Римом міститься у двадцять третьому вірші, але історія династії, яку називають династією Хасмонеїв, почалася в Модіїні 167 р. до н. е. і тривала до часу розп'яття. Останніми представниками династії Хасмонеїв були фарисеї часів Христа. Отже, існує пророча лінія історії відступницького юдаїзму, уособленого Маккавеями, що почалася 167 р. до н. е. з повстання в Модіїні і завершується у віршах двадцять першому та двадцять другому, коли Ісуса розп'яли.

Їхня історія досягла переломного моменту в шістнадцятому вірші, коли Рим уперше, під проводом Помпея, завоював Єрусалим. Його головною мотивацією, щоб тоді принести руйнування на Єрусалим, була суперечка між двома фракціями Хасмонеївської династії. З того часу (63 р. до н. е.) Юдея перебувала під римським пануванням. Хасмонеївська династія Маккавеїв у пророчому сенсі починається з битви при Модіїні в 167 р. до н. е., а в 63 р. до н. е. була підпорядкована Риму. Невдовзі після початку цієї історії Маккавеї ініціювали й уклали союз із Римом у 161–158 рр. до н. е. Вони перебували в підлеглості Риму з 63 р. до н. е. аж до Хреста й остаточного зруйнування Єрусалима у 70 році.

Пророча лінія Маккавеїв є лінією відступницького юдаїзму, і тому вона уособлює лінію відступницького протестантизму. Від битви при Паніоні й до недільного закону у вірші шістнадцятому пророчі події 200 р. до н. е., 167 р. до н. е., 164 р. до н. е. та союзу з 161 до 158 рр. до н. е. будуть повторені в історії відступницького протестантизму. Ці віхи відбудуться в історії восьмого президента, який є з числа семи, напередодні недільного закону. 200 р. до н. е. представляє зовнішню лінію Республіканського рогу щодо 167 р. до н. е., що представляє внутрішню лінію рогу відступницького протестантизму.

Ці віхи по суті приховані в історичній лінії Хасмонеївської династії, але все ж таки становлять частину прихованої історії сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла. Це лінія, що належить до «тієї частини пророцтва Даниїла, яка стосується останніх

днів».

Той факт, що юдаїзм святкує Хануку на згадку про повстання Маккавеїв, не означає, що Маккавеї були праведними. Через бунт Шехіна ніколи не повернулася до храму, відбудованого після сімдесятирічного полону. Останнє пророче послання прийшло через Малахію приблизно за два століття до Маккавеїв. Історія Маккавеїв свідчить, що вони дозволили своїм політичним лідерам також виконувати функції первосвященика — той самий гріх, до якого намагався вдатися єгипетський Птолемеї, і який також намагався вчинити цар Озія. Традиція свідчить, що Бог втрутився, щоб не допустити Птолемея до цього святотатського вчинку, а Боже слово прямо засвідчує, що Бог справді втрутився, коли цар Озія спробував виконувати служіння священика і царя. Кінцевим плодом їхньої династії стали фарисеї. Немає підстав вважати Маккавеїв символом праведності, попри історичну шану, яку можуть виявляти юдеї сучасного юдаїзму.

Протестантська Реформація розпочалася за часів Лютера і була поступовим розвитком. Вона не була новою традицією, бо Ісус і Його учні були протестантами; це було пробудження серед темряви історії, де були пробуджені Лютер та інші реформатори. Кульмінацією тієї поступової реформації був міллеритський рух. Бог мав не лише пробудити ранніх реформаторів до усвідомлення гріхів Вавилону, але й прагнув ввести їх у повне розуміння Його закону та Його служіння в небесній святині. 19 квітня 1844 року протестанти відкинули зростаюче світло Реформації і перетворилися на відступницький протестантизм.

Вірні міллеріти тоді «отримали мантию» і були спрямовані до Святого Святих, щоб завершити працю та стати зрілими протестантськими християнами. У 1863 році ті, кому було дано мантию, через непослух відклали мантию протестантизму й узяти мантию Лаодикії. У завершальний період запечатування ста сорока чотирьох тисяч, який розпочався через двадцять два роки після 11 вересня 2001 року, у 2023 році, Лев з племені Юди розкриває істини, що відкривають приховану історію сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла, тобто історію від краху Радянського Союзу в 1989 році аж до скорого запровадження недільного закону. Роблячи це, Він розкрив історію відступницького юдаїзму як символ відступницького протестантизму.

Обидві лінії відступницького Божого народу, чи то буквальної Юдеї, чи духовної Юдеї (обидві — славі землі), закінчуються завоюванням Єрусалима: перша — у 63 р. до н. е., а друга — при недільному законі, що незабаром настане. Обидві лінії відображають війну, мотивовану хибними релігійними переконаннями. Обидві лінії відображають війну проти релігійних філософій Греції, і обидві лінії закінчуються тим, що відступники опиняються в підпорядкуванні Риму. Я визначаю три битви сорокового вірша як такі, що представляють розпад Радянського Союзу в 1989 році, війну в Україні та Паніум при недільному законі, з метою окреслити відмінність між цими трьома битвами й трьома світовими війнами.

"Слово Боже попередило про навісну небезпеку; якщо це залишиться без уваги, протестантський світ дізнається, якими насправді є наміри Рима, лише тоді, коли буде

вже надто пізно, щоб уникнути пастки. Вона непомітно здобуває владу. Її вчення справляють свій вплив у законодавчих залах, у церквах і в серцях людей. Вона зводить свої високі й масивні споруди, у потаємних закутках яких повторяться її колишні переслідування. Крадькома, не викликаючи підозри, вона зміцнює свої сили, щоб досягати власних цілей, коли настане час завдати удару. Усе, чого вона прагне, — це вигідне становище, і це їй уже надають. Незабаром ми побачимо й відчуємо, у чому полягає мета римського елемента. Кожен, хто повірить і буде коритися Слову Божому, через це зазнає ганьби та переслідування." Велика боротьба, 581.

Від десятого вірша, що вказує на розпад Радянського Союзу у 1989 році, і аж до Битви при Паніумі у п'ятнадцятому вірші, папство «зміцнює свої сили, щоб просувати власні цілі, коли настане час завдати удару». Ці вірші окреслюють пророчі обставини, які є «пасткою», підготовленою папством, з якої буде неможливо «вирватися». В остаточному протистоянні, представленому Битвою при Паніумі, у Сполучених Штатах буде сформовано образ звіра. Формування цього образу є останнім випробуванням для Божого народу останніх днів.

Господь ясно показав мені, що образ звіра буде сформований до того, як закінчиться час випробування; адже це має стати великим випробуванням для Божого народу, через яке визначиться їхня вічна доля. ... У 13-му розділі Об'явлення ця тема викладена ясно; [Об'явлення 13:11-17, цитовано].

"Це випробування, яке Божий народ має пройти, перш ніж його буде запечатано. Усі, хто довів свою вірність Богові, дотримуючись Його закону і відмовляючись приймати фальшиву суботу, стануть під прапор Господа Бога Єгови і отримають печатку живого Бога. Ті, хто зречеться істини небесного походження і прийме недільну суботу, отримають знак звіра." Manuscript Releases, том 15, 15.

Формування образу звіра відповідає періоду, коли було укладено союз із Римом. Протестантський риг Сполучених Штатів став дочками Риму у 1844 році, і початок їхньої історії повторюється наприкінці їхньої історії, коли вони знову вирішать наслідувати свою матір.

Я бачив, що двохрогий звір мав пашу дракона, і що його сила була в його голові, і що з його вуст вийде указ. Потім я побачив Матір блудниць; що мати — не дочки, а відокремлена й відмінна від них. Вона мала свій день, і він минув, а її дочки — протестантські секти — були наступними, щоб вийти на сцену й втілити той самий дух, який мала мати, коли вона переслідувала святих. Я бачив, що в міру того, як мати занепадала у впливі, дочки набирали сили, і незабаром вони здійснюватимуть владу, яку колись здійснювала мати.

Я бачив, що номінальна церква і номінальні адвентисти, подібно до Юди, зрадять нас католикам, щоб заручитися їхнім впливом для виступу проти істини. Тоді святі будуть маловідомим народом, майже не відомим католикам; але церкви і номінальні адвентисти, які знають про нашу віру та звичаї (бо вони ненавиділи нас через суботу, оскільки не могли її спростувати), зрадять святих і донесуть католикам про них як про тих, хто зневажає установи народу; тобто що вони дотримуються суботи і нехтують

неділею.

Тоді католики велять протестантам іти вперед і видати декрет, що всі, хто не буде святкувати перший день тижня замість сьомого дня, будуть убиті. І католики, яких багато, стануть на бік протестантів. Католики віддадуть свою владу образу звіра. А протестанти діятимуть так, як діяла їхня мати перед ними, щоб знищити святих. Але перш ніж їхній декрет принесе чи дасть плід, святі будуть визволені Голосом Божим. Сполдінг і Маган, 1, 2.

У цьому уривку є дві групи "номінальних" (тобто "лише за назвою"), які видають вірних Божих католикам. Розуміння Еллен Уайт щодо номінальних церков і номінальних адвентистів відрізняється від того, що вони насправді представляють в останні дні, бо за її розумінням "номінальний адвентист" означав би християнина, який заявляв, що вірить у повернення Христа. Але пророки говорять більше для останніх днів, ніж для днів, у які вони жили, і "номінальний адвентист" в останні дні представляє Лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня, а номінальні церкви є нащадками тих, хто став дочками Риму в 1844 році.

Адвентисти сьомого дня зненавидять «непримітних людей», які є істинними Божими представниками, бо «не можуть спростувати суботню істину», яка символізує суботу відпочинку землі. Церква адвентистів сьомого дня заявляє, що дотримується сьомого дня як дня поклоніння, але в останні дні субота, яку вони не можуть спростувати, — це «сім разів» з Левіта, двадцять шостого розділу; це була перша основоположна істина, яку вони відкинули у 1863 році.

Уривок, який ми зараз розглядаємо, визначає пророчу динаміку, пов'язану з історією, що починається з недільного закону, який невдовзі настане, але заключний випробувальний період, що слідує за недільним законом, спершу відбувається у Сполучених Штатах. Під час недільного закону Сполучені Штати примусять увесь світ встановити образ звіра, але перш ніж вони виконають цю роботу, вони вже встановлять образ звіра у Сполучених Штатах.

«Коли Америка, земля релігійної свободи, об'єднається з Папством, щоб примушувати совість і змушувати людей шанувати фальшиву суботу, люди кожної країни на земній кулі будуть приведені до того, щоб наслідувати її приклад». Свідчення, том 6, 18.

«Іноземні держави наслідуватимуть приклад Сполучених Штатів. Хоча вона очолить, проте та сама криза спіткає наш народ в усіх частинах світу». Свідчення, том 6, 395.

Велике випробування для Божого народу настає перед недільним законом, бо при запровадженні недільного закону для адвентистів сьомого дня закривається час випробування. Це випробування представлено як формування образу звіра, а образ звіра — це поєднання церкви й держави, де церква контролює ці відносини. Так само як протестанти стали дочкою Риму в 1844 році, а дочка є образом своєї матері, відступницькі протестанти здійснять подібну працю в останні дні, бо Ісус завжди показує кінець чогось через його початок.

Історія, представлена «союзом» двадцять третього вірша одинадцятого розділу книги Даниїла, відображала так званий відступницький народ із прекрасного краю, який простягав руку, щоб укласти союз із Римом. Період 161–158 рр. до н.е. представляє формування образу звіра, що кульмінує в недільному законі.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Але що таке «образ для звіра»? І як його слід сформувати? Образ створюється двоохрогим звіром і є образом для звіра. Його також називають образом звіра. Отже, щоб дізнатися, яким є цей образ і як його слід сформувати, ми маємо вивчити характеристики самого звіра — папства.

Коли рання церква зіпсувалася, відступивши від простоти Євангелія й прийнявши язичницькі обряди та звичаї, вона втратила Духа й силу Божу; і, щоб контролювати сумління людей, вона стала шукати підтримки світської влади. Наслідком стало папство — церква, що контролювала владу держави й використовувала її для досягнення власних цілей, особливо для покарання «ересі». Щоб Сполучені Штати сформували образ звіра, релігійна влада повинна настільки контролювати цивільну владу, щоб авторитет держави також використовувався церквою для досягнення її власних цілей. Велика боротьба, 443.